

нави от номадския период – липса на отговорност, търсене на лесни начини за преживяване, безразличие към образованието, живеене ден за ден и т.н.;

– страх от мнозинството, поради различията помежду им;

– натрупване на негативизъм, който има вече своите стихийни прояви (Столипиново – Пловдив, Токайто – Пазарджик и др.)

В историята на България след Освобождението от турско робство и след последвалите смени на общественоекономическите системи, се забелязва силно повишаване на нашия интерес към самите нас. Така активността на нашето население в края на миналия и началото на нашия век доведе до даване на официално право на всички пълнолетни роми да гласуват. На бял свят се появяват вестници, списания, публикации за роми. Почти десетилетие след Девети септември 1944 г. ромското население получава добрата възможност да развива собствената си етнокултура. Същите възможности имаме и сега – във времето на преход от тоталитарно към демократично общество. Конституцията на Република България гарантира на всички етнически групи, различни от мнозинството, правото да изучават и ползват своя майчин език, да съхраняват и развиват собствената си културна традиция, свободно да изповядват избраната от тях религия. С подписването на Рамковата конвенция за правата на малцинствата и от нашата държава се направи решителна крачка към даването на истински права и свободи на националните малцинства в нашата етнически изпъстрена държава, които ще бъдат гарантирани. Категоричното желание за интеграция в основните европейски структури също е своего рода заявка за бъдещите възможности за развитие на ромската култура като цяло.

Определено може да се твърди, че въпреки големите затруднения, които изпитваме ние, хората от ромската общност, не са малко и успехите, постигнати в последните няколко години на преход.

Сега в България има над двадесетина ромски съюза, фондации, сдружения и дружества. Всички те работят твърде успешно и сполучливо се вплитат в дейностите за изграждане и развитие на истинско гражданско общество.